

KAHRAMAN TÜRK DENİZCİLERİ

Türklerin İlk Denizcisi

ÇAKKA BEY

İSMAİL BİLGİN

1. BÖLÜM

ÇAVULDUR BEYİ ÇAKA

Bizans İmparatoru Batanciates son günlerde endişeliydi. Türkmen beyleri topraklarına sık sık akınlar düzenliyordu. Diyar-ı Rum'da ilerliyor, Bizans Ordusu'na saldırıyor, sonra da geri çekiliyorlardı. Onları takibe çıkan orduyu uygun bir yerde tekrar karşılıyor, tuzak kuruyorlardı. İmparator artık ne yapacağını şaşırılmıştı. Böyle gidemezdi. Bu işe bir tedbir almalı, Türkmen beylerine haddini bildirmeliydi.

“Zaten 10 sene önce Sultan Alparslan'ın kazandığı Malazgirt Zaferi (1071) onlara cesaret verdi. Memleketimizin ana kapısı Türkmenlere açıldı. Şimdi daha da içerilere ilerlemek için durmadan çarpışıyorlar. Çok korkusuzlar! Bıkıp usanmadan akınlara çıkıyorlar. Ben bir İmparator isem memleketimi korumalı, onları durdurmalıyım. Büyük bir ordu hazırlanmasını istedim. Komu-

tanlığına da Aleksandros'u getirdim. Şu günlerde saldırıların sıklıkla yapıldığı Malatya'ya gönderdim. Bakalım bu ordunun karşısına çıkmaya cesaret edebilecekler mi?" diye düşünerek ümitlendi.

Bizanslı Aleksandros iyi bir komutandı. Malatya ve civarını iyi tanıyordu. Ordusu ile hareket ederek Malatya'ya doğru ilerliyordu.

Danişment Gazi'nin komutanlarından, Oğuzların Çavuldur Boyu'ndan olan Çaka Bey, ordusu ile Bizanslılara saldırmak düşüncesindeydi. Bizans Ordusu'nu Malatya yakınlarında karşılamak istiyordu. Gözleri yolda keşif için gönderdiği askerlerini bekliyordu. Emrindeki askerler de sefere çıkmak için sabırsızlanıyordu. Artık beklemek zor geliyordu. Bir an önce savaşmak istiyorlardı. Durmak onlara göre değildi. Atları dahi sabırsızlanıyordu. Sık sık toynakları ile toprağı eşliyor, bazen şaha kalkıp alabildiğince kişniyorlardı. Binicileri onları sakinleştirmekte zorluk çekiyordu. Birbirlerine:

- Atlarımız bile savaşmak arzusunda.
- Evet, baksana yerinde duramıyorlar.
- Beklemek ne kadar zormuş şimdi anladım.

- Çoktan, bir rüzgâr bir şimşek gibi yollarda olmalıydık.
- Bizans Ordusu’nu aramalıydık.
- Onlara derhâl saldırmalıydık.
- Daha ne kadar bekleyeceğiz, diyorlardı.

Komutanları Çaka Bey yirmi bir yaşında ya var ya yoktu. Ancak yaşına göre çok cesurdu. Gözünü budaktan esirgemez, düşmanın içine sürüye dalan bir kurt gibi dalardı. Dövüşürken kimse onu görmek istemezdi. Düşmanla karşılaştı mı âdeta kendinden geçerdi. Savaşırken hiçbir şey düşünmez, zaferi elde etmek için varını yoğunu ortaya koyardı. Savaş dışında ise gayet sakindi. Ama şimdi yerinde duramıyordu. Askerlerinin getireceği haberleri bekliyordu. O da atının dizginlerine asılıyordu. Kahverengi bir ata binen Çaka Bey, hayvanın ön ayaklarını kaldırıp havayı dövmesine engel olamıyordu. Selçuklu bayraklarının yanında Çavuldur Boyu’nun bayrakları da dalgalanıyordu. Askerler sıralar hâlinde bekliyordu. Kılıçlar bilenmiş, mızraklar havaya kaldırılmıştı. Okçuların sırtındaki tirkeşlerde yüzlerce ok vardı. Yayları ellerinde idi. Askerlerin kuşaklarında hançerler görünüyordu. Ayrıca atlara vurulan eyerlerin yanlarından güzleri sarkıyordu. Bazı askerler atlarının kuyruklarını

topuz yapmıştı. Bazıları da daha önce Malazgirt Savaşı'nda Sultan Alparslan'ın yaptığı gibi atlarının kuyruklarını kesmişti. Böylece “biz savaşa ve ölmeye hazırız” diyorlardı.

Genç Çavuldur Beyi ordusuna göz gezdiriyordu. Askerleri ile gurur duyuyordu. Akınlardan başarı ile dönmüşlerdi. Pek çok toprak ve ganimet elde etmişlerdi. Selçukluların şanını yüceltmişler, Bizanslılara korku salmışlardı. Onlar korku nedir bilmezdi. Çaka Bey, bunları düşününce hafif bir gurur her yanını sardı. Başını daha da kaldırıp ileriye baktı. Çok uzaklara ve ufuklara gözlerini kilitledi. “Bu engin topraklar bizim olmalı.” diye düşündü. İçini bir sevinç ve ümit kapladı. Kabına sığmaz olmuştu. Hırsla atının dizginlerini çekti. Atı şaha kalktı ve kişnedi. Çaka Bey, neredeyse haykırıyordu. Ama kendini tuttu. Gözleri ufukları tarıyordu. Neden sonra iki ince toz bulutunun kendilerine doğru yaklaştığını gördü. Dudaklarına kendinden emin bir tebessüm yayıldı.

Çaka Bey'in yanında kardeşi Yalvaç da vardı. Ona çok güvenirdi.

- Geliyorlar Yalvaç, dedi.
- Evet ağabey, bakalım ne haber getirdiler?
- Şimdi öğreneceğiz.

Askerlerini beklerken yerinde duramadı. Zaman geçmek bilmiyordu. Toz bulutu iyice yaklaştı ve büyüdü. Keşfe giden gözcüler atları yavaşlayınca hemen yere atladılar. Koşarak Çaka Bey'in önüne geldiler. Diz kırıp sağ ellerini göğüslerine bastırarak selam verdiler. Öndeki Alp, ter içinde konuştu:

– Beyim...

– Tez de!

– Bizans Ordusu Malatya'ya yaklaşıyor!

– Kaç kişiler?

– Çok kalabalık. Neredeyse bizim üç katımız kadar askere sahipler. Bu kez büyük bir orduyla geliyorlar. İşimiz zor.

– Hangi işimiz kolay olmuş ki, dedi Çaka Bey.

Sonra da askerlerin duymasını ister gibi haykırarak:

– Biz zoru severiz! Önemli olan zoru başarmaktır! Bizans Ordusu gelmiş, gelsin. Kuvvetliymiş. Olsun... Biz de kuvvetliyiz! Türkmen boylarına yurt ararız. Vatan bulmak isteriz. Bizim önümüzde kim durabilir ki!

– Kimse duramaz, dedi kardeşi Yalvaç.

– Duramaz ya! Şimdi beni iyi dinleyin. Son hazırlıklarınızı yapın. Az sonra hareket edeceğiz.

Onları Malatya'ya girmeden karşılayacağız. Şehrin ellerine geçmesine izin vermeyeceğiz. Eğer bu kuvvetli orduyu yenersek işimiz epey kolaylaşacaktır. Daha rahat bir şekilde Diyar-ı Rum içlerine girebileceğiz... Sultan Alparslan'ın izinden gitmek isteriz. Bu yüzden engin topraklar bize yol olmalı. Kılavuzumuz ise güneştir. Doğudan batıya gidebildiğimiz kadar gideceğiz... Son sözlerim bunlardır...

Onun bu kararlı sözleri askerlerini de coşturdu. Hançereleri yırtılıncaya dek bağıldılar:

- Yaşa Çaka Bey!
- Diyar-ı Rum bizim olmalı.
- Bizans ordusunu yeneceğiz!
- Sultan Alparslan'ın yolundayız.
- Daima ileri, hep ileri!
- Gelecekleri varsa, görecekları de var.
- Zafer gene bizim olacaktır!
- Çavuldur Boyu büyüyecek.

Çaka Bey kendinden emindi. Yine zafer kazanacaktı. Ancak içinde garip sıkıntı vardı. Bu sıkıntıya bir anlam veremedi. Bizans ordusu sayıca çok üstündü. Daha kuvvetliydi. Yine de başarılı olabiliyorlardı. Buna inanıyordu. Epey bekledikten sonra komutanları gelip kendisine: